

HOMILIE ELFDE ZONDAG DOOR HET JAAR 2012 ZA 16 / ZO 17 JUNI 2018 - VADERDAG

Deze viering staat in het teken van Vaderdag, de zwakke evenknie van "moederdag". In het tweede weekend van mei draait alles om haar en ook dan wordt uitgebreid aan haar aandacht besteed en aan wat zij voor kinderen betekent. Vroeger waren er duidelijk gescheiden rolpatronen. Vader verdiende het geld en moeder gaf het uit. Nu verdient ook moeder mee aan het gezinsinkomen en wordt ook vader geacht zorgtaken op zich te nemen. Samen nemen ze de opvoeding van de kinderen ter hand.

Maar of het nu de vader of de moeder is, het gaat om het gezin dat vader en moeder met hun kinderen vormen. Het gaat om onderlinge aandacht en om tijd hebben voor elkaar. Dat vraagt om die tijd voor elkaar te organiseren. Maar wat horen we? 'Druk, druk, druk. Geen tijd voor niets', dat is het antwoord dat we vaak krijgen als we iemand vragen hoe hij of zij het maakt. En misschien zijn ook wijzelf geneigd om ook zo antwoorden: 'Druk, druk, druk. Geen tijd voor niets.'

Misschien doet die drukte ons met enig heimwee terugdenken aan de tijd van toen in het land van ooit. De tijd dat er nog geen vaatwasmachines, geen computers en iPads, geen gsm's en smartphones. De tijd dat thuis ook thuis konden zijn en niet voortdurend online bereikbaar of zelf ook angstig op het schermje turend of soms iemand ons vergeten was. Mensen hadden tijd voor elkaar. Nu zijn mensen voortdurend haastig. Van vele kanten kan men horen dat mensen moeten 'onthaasten'.

Tijd hebben voor elkaar hoort bij het menszijn. Menselijke verbondenheid ontstaat immers niet van de ene op de andere dag. Relaties, vriendschappen, gezinsleven kennen meestal groeiprocessen. En het groeien vraagt tijd. Een zaadje heeft tijd nodig om te ontkiemen. We mogen het stekje niet telkens uittrekken om te controleren of het stekje al wortel schiet.

Het is dat wat in de lezingen van vandaag aan de orde wordt gesteld. De eerste lezing vertelt hoe God op een hoge berg een cedertwijgje zal planten, en dat het zal een prachtige boom worden, waarin vogels zullen nestelen. Maar van een twijgje naar een hoge boom duurt jaren. De planter zal de natuur haar werk moeten laten doen. Hij kan niets forceren. Hier wordt ons natuurlijk geen les plantkunde gegeven. Dit beeld van het stekje is het beeld van het Volk Gods, de Kerk, die door God met liefde wordt geplant in de harten van de mensen. Daarna moet de tijd zijn werk kunnen doen.

Ook Jezus gebruikt een soortgelijk beeld. **"Het gaat met het Rijk Gods als met een man die zijn land bezaait; hij slaapt en staat op, 's nachts en overdag, en onderwijl kiemt het zaad en schiet op, maar hij weet niet hoe."** Het uitgestrooide graan zal vrucht dragen, en het mosterdzaadje zal een heerlijke struik worden met grote takken, waarin vogels heerlijk zullen kunnen nestelen.

Deze teksten uit de bijbel zijn actueel op vaderdag. Tijd hebben voor elkaar om liefde, relatie, gezinsverband te laten groeien. Niets is te forceren. Maar die tijd moeten we wel aan elkaar schenken. Opvoeden gebeurt met een eenvoudige middelen. Vooral met liefde en geduld. Opvoeden laat

zich niet forceren. Jezus biedt ons daarvoor vandaag eveneens een handreiking. Hij spreekt ook over het mosterdzaadje, het kleinste van alle zaden. Het maakt geen indruk. Dat mosterdzaadje is eigenlijk het mosterdzaadje van de liefde. Liefde stelt niets voor in deze wereld. Je wordt er niet machtig van. We hebben ook een aantal spreekwoorden bij de hand waarin we de macht van de liefde relativeren: "Al te goed, is buurmans gek." Of: "Ik ben wel goed maar niet gek." Maar toch is liefde de enige macht die deze wereld kan veranderen. Want dan gaan mensen op een andere manier met elkaar om. Dan staat het geluk van de ander voorop. Dan krijgen mensen kansen en worden ze niet voortdurend afgerekend op hun tekorten. Dan kan men ook vergeven en nieuwe kansen bieden.

Ik wens alle ouders, vaders en moeders, het geduld van de zaaier in het evangelie van vandaag om voor hun kinderen die biotoop van liefde te bieden die zij nodig hebben. Ik wens hen toe het geduld om te wachten op de ontplooiing en ontwikkeling die tijd vergen. Ik wens hen toe dat ze trots mogen zijn op hun kinderen en dat ze eens mogen zeggen tegen elkaar: "We hebben het toch niet zo slecht gedaan."